

Γράφει ο **Μιχάλης Ρίζος**

Η αντιπαράθεση, η διαπάλη ακόμα και η πολεμική ανάμεσα στα διάφορα ρεύματα της αριστεράς και του κινήματος δεν είναι κάτι καινούριο. Έχει ιστορικό βάθος, σημάδεψε μεγάλα, ανατρεπτικά και επαναστατικά γεγονότα σε προηγούμενες περιόδους και τις περισσότερες φορές έδωσε ώθηση στην επαναστατική σκέψη, τακτική και στρατηγική, συνέβαλε στην αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων υπέρ του εργατικού κινήματος (με κορυφαίο ίσως παράδειγμα την αντιπαράθεση Λένιν - Κάουτσκι και τη συγκρότηση της Γ΄ Διεθνούς).

Έτσι και οι σημερινές «συγκρούσεις» ανάμεσα στα διάφορα τμήματα της αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ) ή στο εσωτερικό τους, δεν αντανakλούν απλά κάποιες διαφορετικές προσεγγίσεις στο «άμεσο» ή στο «πρόγραμμα ανακούφισης από τη σημερινή λαίλαπα» αλλά στρατηγικές αντιπαραθέσεις για το χαρακτήρα του καπιταλισμού, το πρόγραμμα και τους δρόμους ανατροπής του, την κομμουνιστική στρατηγική.

Μπορεί άραγε αυτή να γίνει κίνημα που καταργεί την «υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» και όχι γεροντίστικη αφήγηση για τα χαμένα μας τρόπαια ή μεταπτυχιακή διατριβή για μια ουτοπία του επόμενου ίσως αιώνα;

Η αντιτιθέμενη επιχειρηματολογία δεν αποτελεί «στενομυαλιά» ή παραξενιά όσων την αναπτύσσουν, αλλά έχει θεωρητικές ρίζες που δεσμεύουν την κάθε αριστερή δύναμη σε συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές, μέσα στη φωτιά της ταξικής πάλης που είναι σε εξέλιξη. Όλα αυτά φυσικά έχουν ενδιαφέρον, όταν πρόκειται για αντιπαράθεση πολιτική και όχι τακτικίστικη, δημόσια και όχι παρασκηνακή, ελεγχόμενη και κρινόμενη πάντα από τις μαχόμενες λαϊκές δυνάμεις και όχι από τα πολιτικά γραφεία, παράγοντες και «ειδικούς».

Αντίθετα με τις απόψεις του συρμού, προερχόμενες κυρίως από τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ, που λίγο πολύ θεωρούν «διασπαστή», «σεχταριστή», «οπαδό της δευτέρας παρουσίας» ή «γραφικό και εκτός εποχής» όποιον δεν εντάσσεται στο σχέδιο μιας “κυβέρνησης της αριστεράς”, η διαπάλη αυτή θα οξύνεται και θα γενικεύεται μέσα στους αγωνιστές γιατί πηγάζει από τους κοινωνικούς αγώνες, το πρόγραμμα και τη στάση των διάφορων αριστερών δυνάμεων σε αυτούς, εκφράζει τα συμφέροντα και την προοπτική των τάξεων και των διαφόρων τμημάτων τους που θίγονται με ανισόμετρο τρόπο από το μαύρο μέτωπο κυβερνήσεων-επιχειρηματιών-Ε.Ε.-ΔΝΤ.

Είναι εντυπωσιακό το φαινόμενο και θρασύτατο συνάμα, οι διάφορες ηγετικές ομάδες στην παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ να κρατούν για λογαριασμό τους το δικαίωμα στον «πλουραλισμό» και τη νόθευση από τα δεξιά ακόμα και της δικής τους πρότασης για «κυβέρνηση της αριστεράς» (βλέπε δηλώσεις Τσίπρα και κορυφαίων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ για «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας εάν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ απαγκιστρωθούν από τις σημερινές ηγεσίες τους», για «μία και όχι πολλές εκλογικές αναμετρήσεις εάν ο ΣΥΡΙΖΑ βγει πρώτο κόμμα» - με ό,τι ανίερές συμμαχίες αυτό σημαίνει -, την πρόσφατη «έναρξη διαλόγου» με ΔΗΜΑΡ κλπ) και να την αρνούνται (ή να εκβιάζουν πάντα στο όνομα του αντισεχταρισμού) σε οποιονδήποτε άλλο κάνει κριτική από αριστερές ταξικές θέσεις.

Ας δούμε ορισμένα ζητήματα πιο συγκεκριμένα, με αφορμή μια συζήτηση που γίνεται και στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που παρά την οξύτητά της θα μας κάνει πιο ώριμους και προωθητικούς μπροστά στις κρίσιμες καμπές της ταξικής πάλης που έρχονται:

1) Σε πρόσφατες παρεμβάσεις κατηγορήθηκε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ - και πιο ειδικά το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση - για «μη λήψη σαφούς θέσης απέναντι στο άμεσο πολιτικό επίδικο στις συνειδήσεις του κόσμου δηλ. το πώς θα ξεφορτωθεί τη μνημονιακή πολιτική» και ότι αυτό συνεπάγεται «σεχταριστική περιχαράκωση» (βλέπε π.χ άρθρο σ. Γ. Βασσάλου στον ιστότοπο [pandiera](#)).

Για τους συναγωνιστές αυτούς «άμεσο επίδικο» είναι το ξεφόρτωμα της μνημονιακής πολιτικής και όχι η ανατροπή του μαύρου μετώπου κυβέρνησης - Ε.Ε. - ΔΝΤ - επιχειρηματιών και το μπλοκάρισμα-καθυστέρηση-ρήγμα στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις που με ιδιαίτερη ένταση και μεθοδικότητα προωθεί σήμερα ο «καπιταλισμός της κρίσης», και ο ελληνικός. Αυτό το «επίδικο» έθεσε και θέτει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Κάτω η κυβέρνηση, έξω απ' την Ε.Ε., έλεγε το κεντρικό προεκλογικό της σύνθημα). Ξεκαθαρίζοντας πως ανατροπή του μνημονίου χωρίς ρήξη με τον αστικό ολοκληρωτισμό, την αποδέσμευση από την Ε.Ε., τη διαγραφή του χρέους και την εθνικοποίηση της μεγάλης ιδιοκτησίας δεν γίνεται. Για να

ανοίξει όπως λέμε, ο δρόμος για την επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση-κομμουνιστική προοπτική της εποχής μας.

Αποτελεί είτε μικροαστική φαντασίωση, είτε ψευδεπίγραφη κατάργηση του μνημονίου και αντικατάστασή του από ένα νέο new deal με τον ΣΕΒ, τα μεγάλα συγκροτήματα και τα μεταμφιεσμένα καθεστωτικά κόμματα, με μια πολιτική «θεσμικής υπευθυνότητας», λελογισμένων βημάτων και διορθωτικών κινήσεων που δεν θα θίγουν τον πυρήνα των αναδιρθρώσεων και τη στρατηγική της αστικής τάξης. Σε πολύ δηλαδή χειρότερη εκδοχή από την αλλαγή του Α. Παπανδρέου το 1981 όπου το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» πολύ σύντομα αντικαταστάθηκε από τα «προγράμματα σταθεροποίησης».

Δεν πρόκειται για παιχνίδι διατυπώσεων, όπως αφελώς(;) μας κατηγορούν, ούτε για λανθασμένη εκτίμηση της λαϊκής συνείδησης.

Πρόκειται για το αν έχουμε αποφασίσει να τα βάλουμε σοβαρά με τον αντίπαλο, αν θα συνδέσουμε το **άμεσο** με το **στρατηγικό**, αν θα έχουμε επαναστατική τακτική, αν φτιάχνουμε διακριτό πόλο από το σύγχρονο ρεφορμισμό, αν θα αλλάξουμε το συσχετισμό υπέρ του αντικαπιταλιστικού μετώπου και δεν θα ρίχνουμε νερό στο μύλο της «αριστεράς της νομιμότητας».

Τίποτα δεν έχουμε διδαχτεί όλα αυτά τα χρόνια από το πώς επιβάλλει τη στρατηγική και την ηγεμονία του ο αντιδραστικός συνασπισμός εξουσίας; Δίνει μάχη για το «επίδικο» και το «συγκεκριμένο νόμο» ή εντάσσει ολόκληρη την πολιτική δράση, το νομοθετικό έργο και την ιδεολογική κατεργασία στην υποστήριξη της στρατηγικής της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης;

Και τίποτα πάλι δεν έχουμε διδαχτεί από το πώς έκανε αντίστοιχα πολιτική η αριστερά και το εργατικό κίνημα, που έδινε μάχη για το άμεσο, το εφήμερο, το επίδομα, την κοινοβουλευτική έδρα, τις συμμαχίες χωρίς αρχές για να βρεθεί ολόγυμνη και απροετοίμαστη απέναντι στην επίθεση των μνημονιακών;

Δες τε τι γράφει με άλλα λόγια για το «επίδικο» ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ σε πρόσφατο άρθρο του στην Εποχή: *«Στρατηγική επιδίωξη του ΣΥΡΙΖΑ είναι να εκφράσει στο πολιτικό επίπεδο τη λαϊκή προσδοκία για ριζική ανατροπή του πολιτικού συστήματος και για κατάργηση των Μνημονίων»*. Και συνεχίζει: *«Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αξιοποιεί κάθε συνταγματική, θεσμική δυνατότητα που του δίνεται, για να αποκατασταθεί η αρμονία μεταξύ της λαϊκής βούλησης και της ασκούμενης κυβερνητικής πολιτικής»*.

2) Από την ίδια μερίδα συντρόφων συνεχίζεται το κατηγορητήριο, εγκαλώντας αυτή τη φορά το NAP και την μεγάλη πλειοψηφία των αγωνιστών της ANΤΑΡΣΥΑ για «πραξικοπηματική παραβίαση των αποφάσεων της συνδιάσκεψης» σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της μετωπικής συμπόρευσης. Τόση αντιστροφή της πραγματικότητας;

-Στη συνδιάσκεψη δεν ορίζαμε σαφώς τους βασικούς άξονες της αναγκαίας μετωπικής συμπόρευσης και τις «κόκκινες γραμμές» πίσω από τις οποίες δεν μπορούμε να πάμε;

-Δεν κάναμε σαφές ότι δεν απευθυνόμαστε προνομιακά στο σχέδιο Β´ (ούτε σε κανέναν άλλο) αλλά απευθυνόμαστε σε κάθε πολιτική δύναμη, και κυρίως στην ριζοσπαστική βάση των αγωνιστών στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές και τη νεολαία, που θέλει ειλικρινά να συμπαραταχτεί σε μια τέτοια πορεία;

-Και αυτή την κουβέντα δεν την κάναμε ανοιχτά, δημόσια, δίνοντάς της μάλιστα και περισσότερο βάρος και χρόνο από ό,τι της αντιστοιχεί, με τίμημα την υποχώρηση της αυτοτελούς πολιτικής δράσης και οργανωτικής ανάπτυξης της ANΤΑΡΣΥΑ;

-Και δεν ήταν κάποιες δυνάμεις και αγωνιστές, που σε πείσμα των αποφάσεων της συνδιάσκεψης, κατεβάζανε «πλατφόρμες συμπόρευσης» σύμφωνα με τις προσωπικές ή τις παραταξιακές τους απόψεις, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί να κάνει και πίσω στο ζήτημα της Ε.Ε., της «εθνικής ανάπτυξης» ή της αριστερής κυβέρνησης;

Από ποιον λοιπόν ζητάμε τα ρέστα;

Ας θέσουμε τα ζητήματα ανοιχτά. Η πολιτική άποψη της “κριτικής στήριξης” του ΣΥΡΙΖΑ, συμπληρώνεται μοιραία από άλλου είδους “συμπόρευση” από αυτή που επιδίωξε και επιδιώκει η ANΤΑΡΣΥΑ: Μια όπως - όπως αμυντική οργανωτική συνεύρεση με υποβαθμισμένο περιεχόμενο, ως άμυνα και παράλληλα μοχλό διαπραγμάτευσης και επιβίωσης μέσα στο πλαίσιο της στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ και της ηγεμονίας της.

3) Η ουσία της πολεμικής μάλλον βρίσκεται εδώ. Γράφει ο σύντροφος Βασσάλος: «Το να βλέπουμε το ΣΥΡΙΖΑ ως ένα μονολιθικό μπλοκ και να επιδιώκουμε τον ολοκληρωτικό διαχωρισμό δράσης από τις δυνάμεις του στο κίνημα είναι επίσης ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που μπορούμε να κάνουμε στην παρούσα συγκυρία. Το λάθος αυτό γίνεται στη θέση 10 όπου επικροτείται η μη επίσημη στήριξη δημοτικών ψηφοδελτίων όπως στο Χαλάνδρι και τη Δραπετσώνα όπου ο ΣΥΡΙΖΑ στήριζε δικούς μας επικεφαλής σχημάτων με ρίζες και ενεργή συμμετοχή στα τοπικά κινήματα. Μια παρόμοια αδιέξοδη αντίληψη λανθάνει και για την

παρέμβασή μας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και διάφορες επαγγελματικές ενώσεις. Το ότι σωστά θεωρούμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δε μπορεί να αλλάξει «από τα μέσα» και να αποτρέψει την αστική του ενσωμάτωση, δε σημαίνει ότι ο διαχωρισμός είναι η σωστή τακτική για να φέρουμε κοντά μας τους πολύ αξιολόγους αγωνιστές που είναι ακόμα στις γραμμές του».

Μάλιστα! Ούτε ένταξη στο ΣΥΡΙΖΑ γιατί δεν μπορεί να αλλάξει «από τα μέσα», ούτε όμως διαχωρισμός. Άρα, κριτική συμπόρευση και συνεργασία μαζί του (θα έλεγα εγώ), στήριξη των δημοτικών του ψηφοδελτίων - ειδικά όπου υπάρχουν αγωνιστές των «τοπικών κινήματων» -, κοινά κατεβάζματα στους εργασιακούς χώρους κλπ. Αυτό στην πολιτική γλώσσα σημαίνει συμμαχία και κοινό «αριστερό» μέτωπο με το ΣΥΡΙΖΑ (ή έστω με τις αριστερές τάσεις του). Αυτό προτείνεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Και είναι αυτή η σωστή τακτική για «εκλογική διάσωση» και «επαφή με τη λαϊκή συνείδηση»; Αν είναι έτσι να διατυπωθεί ανοιχτά και χωρίς υπεκφυγές.

4) Υπάρχει όμως και κάτι πολύ χειρότερο! Η εξήγηση που δίνεται για το όχι καλό εκλογικό αποτέλεσμα, το ότι «σε μάχες με έντονα πολιτικά διλήμματα δεν κατορθώνουμε να πείσουμε το υπαρκτό δυναμικό», είναι πάλι δέσμια του «άμεσου επίδικου».

Ενώ είναι φανερό, ότι δεν έχουμε πείσει το υπαρκτό δυναμικό που στηρίζει τους αγώνες και τα αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια στους δήμους και τους εργασιακούς χώρους, για τη στρατηγική και το σύνολο της πολιτικής μας πρότασης (γι αυτό και δεν τους συσπειρώνουμε όταν τίθενται τα κεντρικά πολιτικά διλήμματα, είτε εκλογικά είτε όχι), οι σύντροφοι που κάνουν κριτική στην πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θεωρούν ότι συμβαίνει **ακριβώς το αντίστροφο!** Ότι δηλ. πάσχει η «άμεση, η τακτική μας πρόταση» που παραείναι απογειωμένη, δεν λαμβάνει υπόψη όσο θα έπρεπε τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, δεν νοιάζεται να διατυπώσει μια κυβερνητική πρόταση για τον οργανωμένο λαό.

Με βάση αυτή την αντίληψη το πολιτικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν αντιμετωπίζεται με την αυτοτέλειά του, με την ενότητα τακτικής-στρατηγικής, αλλά κατακερματισμένο, διασπασμένο. Άλλοτε ως «μεταβατικό 5πτυχο στόχων», άλλοτε ως τακτική συμμαχιών, άλλοτε ως σχέδιο κινηματικών παρεμβάσεων και άλλοτε ως κυβερνητική πρόταση (συμμετοχή δηλ. σε μια κυβέρνηση) «βασισμένης στον οργανωμένο λαό και την εργατική τάξη που θα προχωρούσε σε μαζικές εθνικοποιήσεις, προώθηση του εργατικού ελέγχου και έμπρακτη στήριξη των αιτημάτων των εργατικών αγώνων, αλλά και κοινωνικό έλεγχο στη νομισματική κυκλοφορία και το τραπεζικό σύστημα» (σ.σ. αυτά λέμε στο πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;).

Στην ουσία προτείνεται εμμέσως η πολιτική διεξόδος που προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μετασηματιστεί στα αριστερά όρια της κοινοβουλευτικής – εκλογικής διεξόδου του ΣΥΡΙΖΑ. Με μια καλύτερη «εκλογική τακτική» και «κυβερνητική πρόταση», όπως παλιότερα στην «αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ απαντούσε με την **«πραγματική αλλαγή»**. Μέχρι εκεί... Ας αναρωτηθούμε λοιπόν μετά στο τι φταίει για τους αδύναμους και σχετικά ρηχούς πολιτικούς δεσμούς μας με τον κόσμο του κινήματος, στο πώς και αν παρουσιάζουμε τη συνολική μας πρόταση, αν παίρνουμε τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες, αν ενδιαφερόμαστε στη συγκρότηση του δυναμικού των αγώνων με βάση αυτή. Όπου και όσο το κάνουμε, τα αποτελέσματα είναι εντυπωσιακά, και κάθε άλλο παρά δείχνουν ότι η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πείθει (αυτό δείχνει όλη η πορεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η επίδρασή της στους αγώνες, τα πολιτικά αιτήματα, τη διαφοροποίηση δυνάμεων από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ κλπ).

Ας δούμε πάλι πώς τοποθετείται ο Τσίπρας και στο θέμα αυτό: *«Μπροστά σε αυτές τις νέες απειλές για την κοινωνική πλειοψηφία προβάλλει η αδήριτη ανάγκη για την άμεση προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία, που θα φέρει τη μεγάλη πολιτική αλλαγή. Και σήμερα το δίλημμα είναι: άμεση πτώση της κυβέρνησης και ανάληψη της εξουσίας από την αριστερά και τους συμμάχους της ή εξάντληση της τετραετίας από την κυβέρνηση Σαμαρά με ό,τι συνέπειες πρόκειται αυτό να έχει για τις κυριαρχούμενες τάξεις;»*. Για μια ακόμη φορά, η **αντικαπιταλιστική αριστερά να γίνει συγκοινωνούν δοχείο** με την αριστερά « εντός του πλαισίου»;

5) Για κάθε πολιτική υποχώρηση υπάρχει πάντα μια δικαιολογία, υπαρκτή ή ανύπαρκτη. Για τη συγκεκριμένη θέση, η αιτίαση αφορά την «αδυναμία των αγώνων», αλλά και την «βιασύνη του χρόνου».

«Πρέπει επίσης να καταλάβουμε ότι σε συνθήκες δραματικής υποχώρησης του εργατικού κινήματος προτεραιότητα στη δράση μας στο κίνημα πρέπει να δίνεται στο να λύνονται προβλήματα επιβίωσης των εργαζομένων με βάση την ταξική αλληλεγγύη παρά να μένουν ατσαλάκωτες διάφορες «αμετακίνητες» συνδικαλιστικές θέσεις μας διατυπωμένες στην προ-μνημονιακή εποχή», αναφέρεται σε σχετική παρέμβαση αυτής της άποψης.

Ας δούμε πώς τοποθετεί το ζήτημα ο Τσίπρας: *«Σήμερα η κατάσταση σε επίπεδο αγώνων και κοινωνικών κινημάτων είναι αρκετά διαφορετική από την πρώτη μνημονιακή περίοδο. Οι λόγοι είναι πολλοί. Η κόπωση από τέσσερα χρόνια ακραίας πολιτικής λιτότητας, η οριακή ήττα του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του Ιούνη του 2012 που απογοήτευσε τμήματα των λαϊκών τάξεων που είχαν κινητοποιηθεί. Η σκληρή αδιαλλαξία, εξάλλου, των μνημονιακών κυβερνήσεων απέναντι σε οποιοδήποτε λαϊκό αίτημα έχει οδηγήσει σε ύφεση τις κοινωνικές*

κινητοποιήσεις».

Και το πάει ακόμα πιο μακριά: «Οι κυριαρχούμενες τάξεις διαισθάνονται ότι οποιαδήποτε κοινωνική κινητοποίηση είναι δύσκολο να αποσπάσει υλικά ανταλλάγματα προς όφελός τους χωρίς μια ριζική αλλαγή στο πολιτικό επίπεδο, στην κυβέρνηση της χώρας. Είναι ακριβώς αυτή την πραγματικότητα που έχει σήμερα να διαχειριστεί ο ΣΥΡΙΖΑ, μέσα στην οποία καλείται να αναζωογονήσει τις λαϊκές προσδοκίες και να αναστήσει την πίστη των ανθρώπων στη δυνατότητα ενός καλύτερου μέλλοντος».

Με άλλα λόγια, οι αγώνες δεν έχουν πολύ νόημα ή είναι καταδικασμένοι στην ήττα, αν δεν έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση. Η αναγκαία πολιτική λύση, η ανατροπή του μαύρου μετώπου κυβέρνησης-Ε.Ε.-ΔΝΤ-επιχειρηματιών και όχι η απλή κυβερνητική αλλαγή προφανώς, αντί να κατέβει στο εργατικό κίνημα και τους αγώνες, αποκόβεται από αυτό, κοινοβουλευτικοποιείται, γίνεται ψήφος και αναμονή εκλογών (ή ποντάρισμα βουλευτών για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας), με το λαό στη γωνία.

Το κίνημα όμως, που ανασυγκροτείται μέσα από τις ήττες του και υπερβαίνει σε όλο και περισσότερα τμήματά του τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό, δεν έχει πει την τελευταία του κουβέντα. Οι εμποροϋπάλληλοι, οι καθαρίστριες στους εργολάβους και τα υπουργεία, οι δημόσιοι υπάλληλοι στη μάχη κατά της αξιολόγησης, οι εργάτες στα ορυχεία της ΔΕΗ, δεν μπορούν να περιμένουν ούτε να ανεχτούν τα μαθήματα πειθάρχησης της κυβέρνησης στα οποία σιγοντάρει και η κοινοβουλευτική αριστερά. Θέλουν να σπάσουν τον κλοιό τώρα, με τους αγώνες, το συντονισμό τους και ένα νέο πολιτικοποιημένο κίνημα. Αυτό είναι το δικό τους **«άμεσο επίδικο»**.

6) Για τη σχέση οικονομικού-πολιτικού

«Οι αγώνες επιδιώκουμε να βρίσκονται σε διαρκή διαδικασία θετικής και δημιουργικής αλληλοτροφοδότησης με τις πρωτοβουλίες του ΣΥΡΙΖΑ», συνεχίζει στο εν λόγω άρθρο ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ. «Ακολουθώντας αυτές τις γενικές αρχές, πήραμε την πρωτοβουλία για τη συγκρότηση ενός ευρύτατου μετώπου υπεράσπισης της δημόσιας περιουσίας στην υπόθεση της μικρής ΔΕΗ. Και όχι μόνο καταφέραμε να συσπειρώσουμε ευρύτερες πολιτικές δυνάμεις σε έναν κοινό στόχο, αλλά δημιουργήσαμε και μια γενική κοινωνική αποδοχή για την αναγκαιότητα προστασίας του δημόσιου χαρακτήρα δικτύων και υποδομών και μάλιστα σε μια περίοδο αποθέωσης της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και σχεδόν πλήρους αποδοχής της νεοφιλελεύθερης αντίληψης για τις οιονεί μαγικές ικανότητες του ανταγωνισμού. Υπερασπιζόμενοι τη δημόσια περιουσία δώσαμε, λοιπόν, ταυτόχρονα έναν πολιτικό, έναν

οικονομικό, αλλά και έναν ιδεολογικό αγώνα που παρήγαγε πολλαπλά αποτελέσματα: την αποσυσπείρωση της συμπολίτευσης, την αποκάλυψη των πραγματικών σχεδίων της κυβέρνησης, την απόκτηση εδάφους στην ιδεολογική μάχη που θέτει τη συνεργασία και το δημόσιο χαρακτήρα των αγαθών σε αντιπαράθεση με τον ανταγωνισμό και την ατομικότητα που αναβλύζει από κάθε πόρο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής».

Να πώς εννοεί την πολιτική στήριξη των αγώνων ο ΣΥΡΙΖΑ. **Επικοινωνιακή πρωτοβουλία**-καπέλο στη ριζοσπαστική αριστερά και τους αγωνιστές του χώρου στον οποίο αναφέρεται (σ.σ. ΔΕΗ), **μονομαχίες στο κοινοβούλιο, αποκάλυψη** των πραγματικών σχεδίων της κυβέρνησης (λες και δεν τα ξέρει ο λαός!) και κατά τα άλλα οι νόμοι **θα ψηφίζονται και θα εφαρμόζονται**, αφού όταν το κράτος επιστράτευσε τους απεργούς της ΔΕΗ, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κάλεσε ανοιχτά και χωρίς περιστροφές σε μαζική ανυπακοή για συνέχιση της απεργίας και σπάσιμο της «πραξικοπηματικής και κατάφωρα αντιδημοκρατικής απόφασης». **Και η ζωή συνεχίζεται...**

7) Και πάλι για την κυβέρνηση

Ο οργανωμένος λαός, όταν μάθει να κερδίζει τον εργοδότη και να απειθαρχεί στους άδικους νόμους, πράγματι μπορεί να «πάρει και την κυβέρνηση» σε συνθήκες σοβούσας κυβερνητικής κρίσης και ανόδου των αντικαπιταλιστικών αγώνων, παρά την κυριαρχία των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και ελέγχου του κράτους από την αστική τάξη. **Το αντίστροφο, όπως μας έχει δείξει ως τώρα η ιστορία της ταξικής πάλης, δεν γίνεται.**

Ο σύντροφος Βασσάλος θέτει με αγωνία αλλά και κάποια ειρωνική διάθεση το ερώτημα; *«Σχετικά με ένα τέτοιο ενδεχόμενο δεν πρέπει να έχει θέση η επαναστατική αριστερά; Θα την ενδιέφερε να συμβάλει σε κάτι τέτοιο ή θέλει να πάει μόνο για την «ανόθευτη» επανάσταση α λα 1917;»*. Γιατί στήνει ένα σκιάχτρο και το πυροβολεί; Είναι στην ημερήσια διάταξη από το κίνημα ή είναι κοντά η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά σε αυτό τον στόχο;

Για να είμαστε ακριβείς κοντά στον κυβερνητικό στόχο είναι ο ΣΥΡΙΖΑ με το γνωστό πρόγραμμα φιλο ΕΕ προσαρμογής και σχετικής άμβλυνσης της μνημονιακής λαίλαπας, καθώς και ομολογουμένης αποδοχής του αστικού κράτους και των θεσμών του, του ιμπεριαλιστικού πλαισίου κυριαρχίας (ΕΕ, ΝΑΤΟ κλπ), και των τραπεζιτών-δανειστών (γι' αυτό μιλάει και για **επαναδιαπραγμάτευση** της δανειακής σύμβασης και όχι **κατάργησή** της).

Ακόμα δε χειρότερα που, ο στόχος δεν είναι επιτεύξιμος με όρους αυτοδυναμίας, κάτι που αντιλαμβάνεται και ο ΣΥΡΙΖΑ, γι αυτό αναζητεί εναγωνίως στηρίγματα από τα δεξιά του. *«Και φυσικά δίνουν τα ρέστα τους στην προσπάθεια ανασυγκρότησης του πολιτικού χώρου του κέντρου και της κεντροαριστεράς σε μνημονιακή κατεύθυνση, ώστε να λειτουργήσει ως εφεδρεία αλλά και ως ανάχωμα απέναντι στην άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ και την αλλαγή του κοινωνικού και πολιτικού συσχετισμού δύναμης. Όποιος αυτό το αγνοεί, κάνει πως δεν το βλέπει ή το υποτιμά και μάλιστα στο όνομα της προτεραιότητας στη συγκρότηση της κοινωνικής συμμαχίας με τους «από κάτω», δεν καταλαβαίνει ότι απαραίτητη προϋπόθεση για να υπηρετήσει η αριστερά το σχέδιό της για τη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των «από κάτω», είναι να αποτρέψει το σχέδιο του αντίπαλου μπλοκ για την ανάσχεση, τη φθορά ή τον εξαναγκασμό σε επιλογές ενσωμάτωσής της. Και ειδικότερα η στρατηγική ανασυγκρότησης του κέντρου και της κεντροαριστεράς μόνο αδιάφορους στο όνομα μιας δήθεν ιδεολογικής καθαρότητας και ταξικής ιεράρχησης προτεραιοτήτων δεν μπορεί να μας αφήνει. **Ο μόνος δε τρόπος για να αποτρέψουμε αυτή τη διαδικασία ανασυγκρότησης, είναι μια ανοιχτή πολιτική συμμαχιών».** Πόσο πιο ειλικρινής να είναι ο Τσίπρας;*

Το πραγματικό πολιτικό ερώτημα επομένως για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το κίνημα και γενικά την αντικαπιταλιστική αριστερά είναι τι θέση παίρνει απέναντι στην «κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και των πλατιών συμμάχων του». Θα τη στηρίξει, θα συμμετάσχει, θα της «δώσει χρόνο, γιατί παρέλαβε καμένη γη», θα κάνει μορατόριουμ απέναντί της, θα συμπορευτεί κριτικά ή θα καλέσει από την πρώτη στιγμή για εργατική-λαϊκή αντιπολίτευση για την ανατροπή συνολικά του μαύρου μετώπου, κάτι για το οποίο αυτή η κυβέρνηση δεν θα καλέσει (ή μήπως υπάρχει άλλη εκτίμηση;).

Εδώ δεν χωράνε μισόλογα, γενικόλογες και εξωιστορικές αναφορές. Θέλει απάντηση σε πραγματικό χρόνο, στο **«άμεσο επίδικο»**. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απάντησε σε αυτό το ερώτημα ξεκάθαρα υπέρ του δεύτερου σκέλους στη συνδιάσκεψή της. Το δίλημμα το έχουν - και θα το έχουν - οι αριστερές τάξεις του ΣΥΡΙΖΑ, όχι εμείς, και πρέπει από τώρα να το απαντήσουν αν σέβονται την αριστερή βάση τους.

Και ακόμα περισσότερο. Η τοποθέτηση αυτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι για το **τότε**, όταν έρθει στην κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά για το **τώρα**, για να προετοιμάσει τον λαϊκό παράγοντα, ότι δεν πρέπει να κάνει πίσω στις διεκδικήσεις του. Για να θέσουν οι πρωτοπόρες εργατικές δυνάμεις και η αντικαπιταλιστική αριστερά, τα πολιτικά όρια απέναντι στην κυβερνώσα αριστερά και να θέσουν άλλη κατεύθυνση, περιεχόμενο και διέξοδο στους αγώνες. Το κάλεσμα σε κοινή δράση για την ανατροπή του μαύρου μετώπου,

επιβάλλει όχι (παράλληλες ή συγχωνευμένες) φιλικές πορείες με τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σκληρή μάχη για την ηγεμονία μέσα στους αγώνες και τους χώρους που διαμορφώνεται η εργατική συνείδηση.

8) Και πάλι για την επανάσταση και το κράτος

Για τους μαρξιστές το αστικό κράτος συντρίβεται με την επανάσταση. Δεν είναι κάστρο που καταλαμβάνεται «πύργο τον πύργο», σε μια μακρόχρονη πολιορκία από τον λαϊκό παράγοντα. Δεν θα είναι μια μακρά **διαδικασία αγώνων και συγκρούσεων**. Η αστική τάξη δεν είναι ηλίθια να περιμένει. Ο σ. Βασσάλος αγωνιά να συμφωνήσουμε πως «η επανάσταση δεν είναι μια διοικητική πράξη ή ένα ανακοινωθέν αλλά στην πραγματικότητα μια δυναμική και σχετικά μακρά διαδικασία». Άλλο όμως η μεταβατική κοινωνία και η πορεία για τον κομμουνισμό και άλλο η αλλαγή εξουσίας. Αυτή, χωρίς να είναι στιγμιαίο μονόπρακτο, ή γίνεται ή δεν γίνεται. Κάποια χρονική πολιτική στιγμή είναι «άμεσο επίδικο». Δεν είναι μια διαρκής πορεία μεταρρυθμίσεων. Έχει πληρώσει ακριβά το κίνημα, και ειδικά στην Ελλάδα την αντίληψη της «σταδιακής κατάκτησης του κράτους». Και όταν έφτιαξε δομές δυαδικής εξουσίας, που δεν είναι καθόλου «θολές», όπως ισχυρίζεται, με την κρίσιμη μάζα του λαού που πάντα στις μεγάλες στιγμές πιστεύει στις δυνάμεις τους, τις διαπραγματεύτηκε και τις διάλυσε, για να απαντήσει υποτίθεται στα «μεγάλα κεντρικά πολιτικά ερωτήματα», δηλ. στη συμμετοχή στις αστικές κυβερνήσεις. Και συμμετείχεαμέσως μετά στα ξερονήσια και στα κρατητήρια της ΕΑΤ-ΕΣΑ.

Δεν πρέπει να 'επαναληφθεί' η ιστορία, ούτε ως φάρσα ούτε ως τραγωδία.

ΥΓ: Θα έκανα έκκληση στους διανοούμενους που ανήκουν στην αντικαπιταλιστική αριστερά, παλιότερους και νεότερους, να ασχοληθούν περισσότερο με τον ιδεολογικό μας εξοπλισμό για τις άμεσες μάχες του κινήματος όπως η αξιολόγηση στο δημόσιο, η ιδιωτικοποίηση στη ΔΕΗ κλπ. Οι αστοί διανοούμενοι γράφουν καθημερινά στα φύλλα των εφημερίδων και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, διατυπώνουν επιχειρήματα, συμβάλλουν στην προώθηση των νόμων τους. Το έχουμε απόλυτη ανάγκη. Γιατί όλοι συμφωνούμε ότι ένα βήμα πραγματικού κινήματος αξίζει όσο χίλια (κυβερνητικά) προγράμματα.